

Rapport

Datum: 25 maart 2005

Rapportnummer: 2005/088

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat een ambtenaar van het regionale politiekorps Twente:

zijn afspraken met verzoeker naar aanleiding van de mishandeling van zijn zoon M. in 2002, niet is nagekomen;

zijn zoon J. op 6 februari 2003 onder valse voorwendselen naar het politiebureau heeft laten komen, om hem vervolgens als verdachte te horen.

Beoordeling

Algemeen

1. In januari 2002 vond op de school van verzoekers zoon M. een gesprek plaats tussen de schooldirecteur, een leerkracht, verzoeker en M. Aanleiding voor dit gesprek was de beschuldiging van verzoeker dat M. door de desbetreffende leerkracht was mishandeld. Bij dit gesprek was ook politieambtenaar B., in zijn functie als jeugdagent, aanwezig.

2. Op 6 november 2002 vond in de aula van een middelbare school een vechtpartij plaats tussen leerlingen van die school en leerlingen van een andere school. Eén van de leerlingen deed aangifte van mishandeling. Bij brief van 4 februari 2003 werd verzoekers zoon J. door politieambtenaar B. uitgenodigd voor het afleggen van een verklaring op het politiebureau. Op 6 februari 2003 werd hij als (mede) verdachte van die mishandeling gehoord.

3. Op 10 april 2003 diende verzoeker een klacht in over het optreden van politieambtenaar B. in voornoemde situaties. De korpsbeheerder achtte beide klachtonderdelen ongegrond (zie hierna onder I.3. en II.7.). In zijn reactie op de bij de Nationale ombudsman ingediende klacht bleef hij bij dit standpunt.

4. Verzoeker bleef in zijn reactie op de door de korpsbeheerder verstrekte informatie en de verklaring van de betrokken politieambtenaar bij zijn eerdere standpunt (zie hierna, onder I.1. en II.1.). Hij stelde dat er voor allochtonen geen onderzoek wordt gepleegd. Als een Nederlander echter over een allochtoon klaagt, dan kwam er wel een rechtszaak van. Hij vond dit discriminatie.

I. Ten aanzien van het niet-nakomen van afspraken

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat politieambtenaar B. zijn afspraken naar aanleiding van de mishandeling van zijn zoon M. door een leraar niet is nagekomen.

Uit de klachtbrief aan de politie en het naar aanleiding van die klacht opgemaakte verslag van een met verzoeker gevoerd gesprek is de gang van zaken volgens verzoeker als volgt geweest. In januari 2002 voerde hij een zogenaamd tien-minuten-gesprek met de klassenleraar van M. De leraar deelde hem mee dat M. door een leraar met diens hoofd tegen een glazen wand was geslagen, omdat M. met een bal stond te spelen. Hiervan zou de hele klas getuige zijn geweest. Men had M. afgeraden een en ander thuis te vertellen, omdat de klassenleraar een en ander liever zelf aan verzoeker wilde meedelen. Tijdens het gesprek dat vervolgens met de schooldirecteur en de desbetreffende docent plaatsvond, was toegezegd dat B. nader onderzoek zou doen. B. zou samen met verzoeker in gesprek gaan met de klassenleraar en eventueel klasgenoten horen. Omdat verzoeker niets meer van B. vernam is hij in de daarop volgende weken een aantal malen naar het politiebureau gegaan om navraag te doen naar de voortgang van de zaak. Hij verzocht telkens of B. telefonisch contact met hem wilde opnemen en liet daartoe zijn telefoonnummer achter. Hij vernam echter niets meer.

Aan verzoeker is door de klachtbehandelaar van de politie nog voorgehouden dat de zoon niet was geslagen, maar slechts aan zijn arm was getrokken. Verzoeker gaf daarop te kennen dat dit niet waar was, omdat zijn zoon zelf aan hem had verteld dat hij was geslagen en tegen hem altijd de waarheid zegt.

2. Volgens een mutatie van 14 maart 2003 en de verklaringen die politieambtenaar B. zowel tegenover de klachtonderzoeker van de politie als een medewerker van het Bureau Nationale ombudsman heeft afgelegd was de gang van zaken als volgt. B. is als jeugdagent verbonden aan de school van M. Omdat verzoeker zich van te voren al behoorlijk bedreigend had uitgelaten richting leerkracht, had de schooldirectie hem gevraagd aanwezig te zijn bij het gesprek dat zou worden gehouden in verband met de (gestelde) mishandeling van M. Tijdens dat gesprek bleek dat de leraar M. op een gegeven moment bij de arm/schouder had vastgepakt en hem had teruggetrokken. Dit had M. thuis verteld, waarop verzoeker zijn ongenoegen hierover aan de klassenleraar had geuit. Hij zei onder meer dat hij de benen van de desbetreffende leraar zou breken en voorts dreigde hij met geweld als de zaak niet zou worden opgepakt. Tijdens het gesprek is de conclusie getrokken dat er niets strafbaars had plaatsgevonden, omdat geen pijn of letsel was veroorzaakt. Dit was aan verzoeker uitgelegd en hij had dat uiteindelijk geaccepteerd. Toen echter in het voorjaar 2003 zijn andere zoon van mishandeling werd verdacht, kwam verzoeker terug op het voorval met M. Hij betichtte politieambtenaar B. van discriminatie en noemde hem een racist.

3. De korpsbeheerder overwoog in zijn afdoening van verzoekers klacht onder meer:

"Uit het onderzoek bleek niet dat de politie een strafrechtelijk onderzoek zou instellen. Uit de gegeven feiten bleek niet van een strafbaar feit. Het is dan ook niet aannemelijk dat aan u zou zijn toegezegd dat de politie een onderzoek zou instellen. U werd geïnformeerd dat het incident een zaak tussen u en de school was. Nergens is gebleken dat u meermaals

aan een politiebureau bent geweest. Meer aannemelijk is dat u berust heeft in de eerste aanpak, maar van mening bent veranderd nadat uw andere zoon te maken kreeg met politiebemoeienis. Uw klacht bevat onvoldoende grond en daarbij heeft de politiefunctionaris zorgvuldig en correct gehandeld."

Beoordeling

4. Volgens verzoeker zijn hem toezeggingen gedaan over nader onderzoek naar de door hem gestelde mishandeling van zijn zoon. Ook nadat hij diverse malen navraag had gedaan, gebeurde er nog steeds niets. Volgens politieambtenaar B. was echter gebleken dat er geen sprake was van een strafbaar feit, wat uiteindelijk ook door verzoeker was geaccepteerd. Er waren dus ook geen toezeggingen voor nader onderzoek gedaan, dan wel nadere afspraken gemaakt. De Nationale ombudsman hecht meer geloof aan de versie van politieambtenaar B. dan aan die van verzoeker. Indien er volgens B. wèl een redelijke verdenking van mishandeling was geweest, had het immers voor de hand gelegen dat hij verzoekers zoon eerst aangifte had laten doen, alvorens tot nader onderzoek over te gaan. Hiervan is echter niet gebleken. Ook is blijkens inlichtingen van de korpsbeheerder uit mutaties of anderszins niet gebleken van één of meerdere bezoeken van verzoeker aan het politiebureau. Al met al acht de Nationale ombudsman het niet aannemelijk dat de gestelde toezeggingen zijn gedaan.

De klacht mist op dit punt feitelijke grondslag.

II. Ten aanzien van de uitnodiging voor het afleggen van een verklaring

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt er verder over dat de politie zijn zoon J. onder valse voorwendselen naar het politiebureau heeft laten komen, om hem vervolgens als verdachte te horen. Volgens verzoeker had politieambtenaar B. te kennen gegeven dat J. geen verdachte was en wilde hij J. als getuige horen. Achteraf was gebleken dat J. medeverdachte was. In het verslag van het gesprek dat verzoeker naar aanleiding van zijn bij de politie ingediende klacht met de klachtonderzoeker voerde op 16 juli 2003 staat onder meer:

"J. (...) kreeg (...) een telefoontje van de politie (...). Hij werd daarbij uitgenodigd voor een gesprek. Ik vroeg aan J. wat er gaande was. Hij zei tegen mij dat er iemand op school was mishandeld. Hij zou naar het bureau moeten om als getuige een verklaring af te leggen. Op basis van de informatie van J. hoorde ik dat hij geen aandeel bij deze mishandeling had, maar dat er anderen bij betrokken waren (...). Ik heb hem als vader het advies gegeven niet aan de uitnodiging te voldoen. Op uw vraag waarom ik dit advies gaf deel ik u mede dat ik vind dat hij als getuige niet hoeft te verschijnen. (...) Ik vind dat de heer B. de grootste dictator is die bij de politie werkzaam is. Hij discrimineert op zeer grove wijze. In

het eerste geval van M. doet hij niets en onderneemt geen actie en verricht geen onderzoek en nu in het tweede geval rondom mijn zoon J. wordt deze ten onrechte als verdachte gezien. Mijn zoon, zo vertelde hij mij, heeft zich niet aan mishandeling schuldig gemaakt en ik geloof hem. (...) Omdat de politie druk uitoefende en het feit dat de politie J. wilde horen is uiteindelijk gevolg gegeven (aan de uitnodiging; N.o.). Mij werd toestemming verleend om bij dat verhoor aanwezig te zijn."

2. Bij het verzoekschrift is een brief van J. gevoegd, waarin staat dat hij werd gebeld door een agent die zei dat hij naar het politiebureau moest komen "alleen voor een verklaring af te leggen om te kijken of ik iets had gezien." De agent zou hebben gezegd dat J. niet bang hoefde te zijn, want dat er niets met hem zou gebeuren. Dit had hij herhaald, nadat verzoeker had gezegd dat hij niet wilde dat zijn zoon een slechte naam zou krijgen c.q. in de computer zou komen.

3. In een mutatie van 6 november 2002, aangevuld op 7 november 2002, is het volgende gerelateerd. B. werd in kennis gesteld van het feit dat er op een middelbare school een mishandeling had plaatsgevonden tijdens de pauze. Deze zou zijn gepleegd door leerlingen van een andere school. De mishandelde jongen deed een dag later aangifte, volgens welke een vijftal jongens in de aula met hem en zijn twee vrienden gevochten zou hebben. De aangever was door twee jongens uit de andere groep vastgehouden en door een derde geslagen. Zijn twee schoolgenoten zouden door de twee anderen van het vijftal zijn geslagen. In de mutatie wordt onder meer verzoekers zoon als verdachte genoemd.

4. Bij de stukken bevindt zich een aan J. gerichte brief van B. van 4 februari 2003. Boven aan die brief staat "uitnodiging". J. wordt verzocht om op 6 februari 2003 op het politiebureau te verschijnen "in verband met het afleggen van een verklaring."

5. Uit de verklaringen die B. tegenover de klachtonderzoeker van de politie en tegenover een medewerker van het Bureau Nationale ombudsman heeft afgelegd blijkt het volgende.

In overleg met een parketsecretaris waren de vijf jongens die zich op een gegeven moment hadden bevonden in de aula van de school waar zij geen leerling waren en waar de vechtpartij had plaatsgevonden, als verdachte van mishandeling c.q. openlijke geweldpleging gehoord. Er werd afgesproken dat er geen formele aanhoudingen zouden worden verricht, maar dat de verdachten - onder wie J. - aan het bureau zouden worden ontboden. Omdat J. niet voldeed aan het verzoek naar het bureau te komen, had B. telefonisch contact met hem opgenomen. Het gesprek werd al snel door verzoeker overgenomen die vond dat zijn zoon niet hoefde te komen. Hij gaf te kennen dat de verdenking nergens op sloeg. B. had daarna de druk opgevoerd door mee te delen dat J. anders na een machtiging van de officier van justitie voor aanhouding buiten heterdaad thuis zou worden opgehaald om te worden gehoord. Verzoeker had toen bedongen dat hij bij het verhoor aanwezig mocht zijn, hetgeen was toegestaan. J. was als verdachte gehoord, waarvan proces-verbaal was opgemaakt.

6. De politie meldde genoemde verdenking aan de Raad voor de Kinderbescherming, die een onderzoek instelde. In het rapport staat dat verzoeker aangaf heel boos te zijn op de politie. Toen deze belde met de vraag of J. naar het politiebureau kon komen voor een verklaring had hij laten weten dit niet te kunnen begrijpen omdat J. niets had gezien en dus niet was betrokken bij het incident. Hij was uiteindelijk wel samen met J. naar het politiebureau gegaan, omdat hij sterke dwang voelde van de kant van de politie. Verzoeker had sterk het gevoel dat men J. moest hebben vanwege diens Turkse afkomst. Hij vond het niet terecht dat J. was verhoord. Dit zou anders zijn als deze daadwerkelijk iets had gedaan. Dan zou hij straf hebben verdiend.

7. De korpsbeheerder verklaarde ook dit klachtonderdeel ongegrond en overwoog daartoe het volgende:

"De politiefunctionaris B. had als jeugdagent een onderzoek gedaan naar een vechtpartij op een middelbare school. In overleg met het OM werd bepaald dat er met beperkte dwangmiddelen een onderzoek zou worden gedaan naar openlijke geweldpleging. Dat houdt dan voor betrokkenen in dat zij in rechte worden gehoord. Omdat u uw zoon onvoorwaardelijk geloofde en niet mee wilde werken werd er enige druk op u uitgeoefend. De druk was daarbij toegestaan, want als uw zoon hier niet aan had voldaan dan had men uiteindelijk het zwaardere middel van aanhouding moeten overwegen. Uit de feiten blijkt voldoende dat uw zoon als verdachte was aangemerkt en hij werd ook als zodanig gehoord. De politiefunctionaris heeft dit onderzoek zorgvuldig en correct gedaan."

8. Op 4 juni 2003 deelde de officier van justitie te Almelo verzoekers zoon mee dat de strafzaak tegen hem was geseponneerd, omdat zijn aandeel in het gebeuren van betrekkelijk geringe aard/omvang was geweest.

Beoordeling

9.1. Het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking houdt in dat bestuursorganen burgers met het oog op de behartiging van hun belangen actief en desgevraagd van adequate informatie voorzien.

9.2. Dit vereiste brengt mee dat opsporingsambtenaren geen enkel misverstand laten bestaan over de hoedanigheid waarin zij optreden, over de aard van hun onderzoek, alsmede over de status van de betrokkene tijdens dat onderzoek. Indien de politie een beroep doet op de vrijwillige medewerking van een burger, dient zij daarbij informatie te verstrekken over de reden hiervoor. Voor de bereidheid tot medewerking kan immers deze informatie bepalend zijn. Tevens is die informatie van belang in verband met de gevoelens die een dergelijk verzoek bij de betrokkene kan oproepen.

10. Vast staat dat de politie verzoekers zoon J. wilde horen als verdachte. De politie heeft hiervan echter geen melding gemaakt in de uitnodigingsbrief van 4 februari 2003. Dat is

niet juist. In zoverre heeft de politie gehandeld in strijd met het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

11. De Nationale ombudsman acht het echter aannemelijk dat verzoeker(s) zoon uiteindelijk al vóórdat hij zich naar het politiebureau begaf in verband met het afleggen van een verklaring wél op de hoogte is gebracht van het feit dat hij als verdachte zou worden gehoord en wel tijdens het telefoongesprek dat B. voerde met J. en verzoeker. Weliswaar hebben verzoeker en J. het tegendeel beweerd, maar daar staat tegenover dat volgens B. enige druk is uitgeoefend door het refereren aan een eventueel bevel tot aanhouding dat zou volgen. Dit strookt met verzoekers verklaringen dat hij uiteindelijk toestemde om met zijn zoon naar het bureau te komen, omdat hij daartoe een (sterke) dwang voelde. Verzoeker heeft deze dwang niet nader toegelicht. Het ligt bepaald voor de hand dat de drang die verzoeker kennelijk toch voelde om met zijn zoon naar het politiebureau te komen was veroorzaakt door de verwijzing naar een mogelijk bevel tot aanhouding. Hieruit was af te leiden dat zijn zoon als verdachte zou worden gehoord. In zoverre is dus gehandeld in overeenstemming met meergemeld vereiste van actieve en adequate informatievoorziening.

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Twente is

gegrond ten aanzien van:

- de uitnodigingsbrief voor het afleggen van een verklaring, wegens schending van het vereiste van actieve en adequate informatievoorziening;

niet gegrond ten aanzien:

- het niet-nakomen van afspraken;
- de telefonische uitnodiging voor het afleggen van een verklaring.

Onderzoek

Op 3 december 2003 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer K. te Hengelo, met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Twente.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Twente (de burgemeester van Enschede), werd een onderzoek

ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de beheerder van het regionale politiekorps Twente verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Vervolgens werd verzoeker in de gelegenheid gesteld op de verstrekte inlichtingen te reageren.

Daarnaast werd de betrokken ambtenaar de gelegenheid geboden om commentaar op de klacht te geven. Hij maakte van deze gelegenheid gebruik.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. Noch de korpsbeheerder noch verzoeker gaf binnen de gestelde termijn een reactie.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

Klacht van 10 april 2003 van verzoeker gericht aan het regionale politiekorps Twente.

Rapport van de klachtbehandelaar van 22 juli 2003, waarin de verklaringen zijn opgenomen van de betrokken politieambtenaar en verzoeker.

Brief van 29 oktober 2003 van de korpsbeheerder waarin verzoeker wordt meegedeeld dat zijn klacht niet gegrond wordt geacht.

Verzoekschrift van 30 november 2003 gericht aan de Nationale ombudsman.

Standpunt van 28 april 2004 van de korpsbeheerder gericht aan de Nationale ombudsman, met bijlagen, waaronder de volgende stukken:

* mutatierapporten van 6 november 2002 en 4 april 2003;

* een rapport van de Raad voor de Kinderbescherming van 21 februari 2003

* sepot van 4 juni 2003

Verklaring van 22 juni 2004 van politieambtenaar B., afgelegd tijdens het onderzoek van de Nationale ombudsman.

Reactie van 10 augustus 2004 van verzoeker op het standpunt van de korpsbeheerder en de verklaring van politieambtenaar B.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.